

Rehabilitering

UTGITT AV STIFTELSEN SOFIENLUND OG SOFIENLUNDS VENNER

NR. 3 2010 14. ÅRGANG

STIFTELSEN
SOFIENLUND
For rehabilitering av ulykkeskadde
og kronisk syke

Stiftelsen Sofienlund er en humanitær, ideell organisasjon med det formål å bidra aktivt for å bedre rehabiliteringstilbudet for ulykkeskadde og kronisk syke.

Stiftelsen Sofienlund kunne planlegge og bygge CatoSenteret i Son takket være alle de hundretusener som gjennom mange år har kjøpt Bil Pluss lodd. Senteret åpnet 4. juni 1998, og kan etter 12 års drift vise til usedvanlig gode resultater, noe som stadig bekreftes av de mange tusen brukerne.

Behovet for rehabilitering utover ordinær sykehusbehandling er mye større enn det CatoSenteret kan klare. Vår målsetting om å støtte rehabilitering i hele landet innebærer at mange opptreningssentre og sykehus har mottatt betydelig støtte fra oss.

Sats enda mer på rehabilitering
Side 2

Kjetil Rusvik "tilbake til livet"
Side 3

Kim Arne Raastad får hjelp
Side 4 og 5

Ole Trillhus tipser andre trafikkskadde
Side 6 og 7

Karin Endsjø takker og takkes
Side 8

Olav Klingen er med igjen
Side 9

Prosjekt Gatebarn i Kenya
Side 10

Landslotteriet
Side 12

Helsedebatten sporer av

Helse-
direktør
Bjørn-
Inge
Larsen har
startet en viktig
debatt om
prioriteringer i
helsetjenesten.
Debatten har
dessverre sporet
noe av, mener
Sykepleier-
forbundets leder

Jeg mener debatten om fremtidige satsinger og prioriteringer i helsetjenesten inneholder langt flere elementer enn det helsedirektøren skisserer, knyttet til innovasjon, teknologi og økonomi.

Vi lever godt med kostnadene
De fleste av oss er enige om at vi har et rimelig godt helsetilbud i Norge. Pasientundersøkelser viser at vi stort sett leverer tjenester av god kvalitet til befolkningen. Samtidig ligger den norske helsetjenesten kostnadsmessig omtrent midt på treet blant OECD-landene, med 8,9 prosent av BNP. Tatt i betraktning OECDs og vår egen vurdering av norsk økonomi, både på makro- og mikroplan, er dagens kostnadsnivå i helsetjenesten noe vi lever meget godt med.

Samtidig trekker helsedirektør Bjørn-Inge Larsen frem den eksplosive kostnadsveksten i helsetjenesten de siste årene. Han beskriver et behov for å foreta prioriteringer i fremtidens helsetjeneste, som et middel til å få bukt med denne kostnadsveksten.

Helsedirektøren overser noen perspektiver
Det er likevel er noen perspektiver helsedirektøren overser. I denne debatten har det vært fokus på at nye teknologiske behandlingsmuligheter vil øke kostnadene i helsetjenesten. Larsen refererer blant annet til ny teknologi som er langt dyrere, uten å ha en tilsvarende økning i effekt, og at det derfor ofte er bedre å vente med å ta i bruk denne.

Det som ikke kommer frem er at det finnes teknologi som kunne vært kostnadsbesparende for helsetjenesten, men som ikke er tatt i bruk. Nærliggende eksempler er elektronisk samhandling og bruk av teknologi innenfor helse- og omsorgstjenesten i kommunene. Det dreier seg om både administrativ teknologi, velferdsteknologi og telemedisin.

Norge er en sinke på å ta i bruk teknologi som kan bidra til å redusere kostnadene. En kan spørre seg hvorfor myndighetene har så liten vilje til å satse på dette. Vi har ett av verdens beste forsknings- og utviklingssentre innen telemedisin i Nasjonalt senter for samhandling og telemedisin (NST) ved Universitetssykehuset i Nord-Norge. Senteret er også rådgivende organ for WHO.

Kommunene vil ta i bruk innovativ teknologi
Samtidig ønsker kommunene å ta i bruk ny innovativ teknologi innenfor helsetjenesten, som for eksempel smarthusteknologi, kommunikasjonsløsninger, ulike typer kroppssensorer, sporingsteknologi og mye mer.

Av Lisbeth Normann,
forbundsleder Norsk
Sykepleierforbund

Kommunene ser mulighetene i dette, både i forhold til å gi pasientene et bedre og mer selvstendig liv, og i forhold til å spare i kommunebudsjettene. Ifølge Teknologirådet gir også pasientene klare tilbakemeldinger om at dette er tjenester og løsninger de ønsker.

Slik sett burde forholdene ligge godt til rette for å innføre teknologien. Det er et stort engasjement for igangsetting av dette, både fra pasienter og pårørende, fra helsepersonell og fra kommunene og helseinstitusjonene, både i forhold til kvalitet i tjenesten, arbeidsmiljø og effektivisering. Det er imidlertid ingen nasjonal styring på området, og det er heller ikke avsatt sentrale midler som muliggjør en realisering av dette.

Etikken viktigere enn økonomi

På den ene siden er det et definert mål i norsk helsepolitikk å få mer helse ut av hver krone. Da vil introduksjon av kostnadsbesparende teknologi være en naturlig vei å gå. Langt viktigere er imidlertid den etiske siden av diskusjonen.

Ny teknologi kan bidra til å gi pasientene større trygghet og sikkerhet, og samtidig gjøre dem mindre avhengige av hjelp fra andre. Dette krever imidlertid at myndighetene tar et krafttak som bidrar til at teknologien som finnes kan tas i bruk. Noe annet vil være uetisk!

Debatten må ha et bredt utgangspunkt

En konstruktiv tilnærming til en diskusjon omkring prioriteringer av morgendagens helsetjeneste må ha et bredt utgangspunkt. Det går ikke på opp- og nedprioritering av enkelte pasientgrupper, men på hvordan vi best mulig kan organisere helsetjenesten, basert på hvilke mål vi har, hvilke virkemidler vi har til rådighet, og hvilken pris vi er villig til å betale.

Jeg tror på habiliterings- og rehabiliterings betydning for menneskers livskvalitet, og drømmer om at helseplager og funksjonsutfordringer i minst mulig grad skal begrense vår livsutfoldelse og mulighet til leve et meningsfylt liv

Habilitering og rehabilitering

Men de udekkede behovene i rehabiliteringssektoren er fortsatt store og økende, og den etterlengtede meldingen: Samhandlingsreformen: "Rett behandling – på rett sted – til rett tid" viser seg å være en skuffelse.

De forskjellige regjeringers rehabiliteringspolitikk er historien om de brutte løfter. Det har vært stor verbal satsing, men alle ordene har ikke resultert i budsjettmidler.

Helsepolitikken mot år 2000 ble fremlagt av sosialminister Tove Strand i 1988: «Medisinsk attføring er en av de arbeidsoppgaver kommunenes helse-tjeneste skal omfatte. Oppgaven er ikke ny for helsevesenet, men den har vært lavt prioritert.»

Fire år senere var Tove Strand Gerhardsen blitt arbeids- og administrasjonsminister. Da kom **Attføringsmeldingen**: «Det foreslås en generell styrking av medisinsk rehabilitering i helsetjenestens tre nivåer.»

I 1994 kalte helseminister Werner Christie sin melding **Samarbeid og styrking**: «Det har likevel vist seg vanskelig å prioritere dette feltet (habilitering og Rehabilitering) i tilstrekkelig grad.» «Regjeringen vil fortsette å prioritere sektoren.»

Sosialminister Hill-Marta Solberg lovet 1995 i **Velferds-meldingen**, å «videreføre satsingen på medisinsk rehabilitering. Målet var et mer helhetlig og samordnet tilbud.»

Saksordfører for sosialkomiteen var Sylvia Brustad. I innstillingen står det: «Et vellykket rehabiliteringsarbeid forutsetter samarbeid mellom en rekke faggrupper på ulike nivåer. Etter komiteens vurdering er bl.a. en svikt i samarbeidet en årsak til manglende resultater. Komiteen mener derfor at dette vesentlige forhold bør vektlegges og forutsetter at Regjeringen kommer tilbake til Stortinget med en egen sak, gjerne en stortingsmelding, om hvordan rehabiliteringsarbeidet kan styrkes.»

Helseminister Dagfinn Høybråten la i 1998 frem **Rehabiliteringsmeldingen: Ansvar og Meistring**. Mot ein heilskapleg rehabiliteringspolitikk.

Der ble det fastslått at: «Rehabiliteringstilbudet i for stor grad var preget av manglende planlegging og koordinering, uklare ansvarsforhold og for liten medvirkning fra brukerne selv». «Med utgangspunkt i eit brukarperspektiv fokuserer meldinga spesielt på rehabilitering i kommunen, der dei viktigaste verkemidla og arenaene for sosial deltaking finst.»

Høybråten fikk mye skryt. Vi trodde kampen var vunnet, men igjen tok vi feil.

Men med ny regjering og Soria Moria-erklæringen øynet vi nytt håp. **Deres Plattform for regjeringssamarbeidet 2005-09** slo fast at «Den ville sikre rehabilitering og opp-trening til alle som trenger det.»

Erling Lauritzen

Vi feiret det som en stor seier! For vi visste at arbeidet med **Handlingsplan for rehabilitering** – var igangsatt, og forventningene ble ikke mindre da helse- og omsorgskomiteen i en enstemmig budsjettmerknad slo fast at «Habilitering og rehabilitering må bli det neste store satsingsområdet i helsesektoren.»

Likevel startet **Rehabiliteringsaksjonen**. Klok av skade. 50 organisasjoner og virksomheter - som kjemper for reell satsing på habilitering og rehabilitering - stod bak aksjonen. Sommeren 2007 ble 250 000 underskrifter overlevert Stortinget. Straks kom alle partiene med fete løfter om satsing på rehabilitering.

Isteden skjedde det noe foruroligende.

Helse- og omsorgsdepartementet la ut en nettartikkel med tittelen: **"Fakta om Rehabilitering"**: «Regjeringen følger opp det ambisiøse målet i Soria Moria-erklæringen om at alle som trenger rehabilitering skal få det. Samlet sett har det aldri vært brukt så mye penger på rehabilitering og flere enn noen gang får et tilbud. Flertallsregjeringen har fra første dag levert mer til rehabilitering. Det gis rehabilitering til flere på sykehus, satses historisk på arbeidsrettet rehabilitering, kommunene har fått mulighet til å følge opp sitt ansvar og det brukes mer penger til private supplement på rehabilitering enn noen gang før.» Igjen et forsøk på skjønning, mens de udekkede behovene var store!

Høsten 2007 kom Sylvia Brustad, nå som helseminister med: **Nasjonal strategi for habilitering og rehabilitering 2008-2011**. Mange fine ord, men intet som sikret en storsatsing på rehabilitering: «Departementet forventer at alle med ansvarsposisjoner i helse- og omsorgstjenesten tar et helhetlig ansvar for å sikre en endring i fordelingen av de ressursene som stilles til rådighet for helsetjenestene totalt sett, i samsvar med de politiske signalene i denne strategien.» Men det fulgte ikke med noen penger til oppfølging av strategien i det statsbudsjettet den var en del av.

20. juni 2008 ble Bjarne Håkon Hanssen helseminister. Vi fattet nytt mot. For han hadde lovet – på valgmøter i 2005 – at rehabilitering skulle bli den neste store helsereformen. Ja, vi trodde faktisk at Bjarne Håkon Hanssen ville stå ved sine ord og legge fram en forpliktende handlings- og opp-trappingsplan for habilitering og rehabilitering.

Hanssen som representerte en regjering som hadde hatt makten i nesten tre år uten å ta annet enn museskritt i retning av å oppfylle det ambisiøse Soria Moria-løftet – han innvilget seg selv "time out", og senere er alle spørsmål til helsemyndigheter blitt besvart med «Samhandlingsreformen». En reform som aktørene skjønner lite av.

Helse og funksjonsforhold skal ikke skal sette grenser for livsutfoldelse og livskvalitet. Å kjempe for habilitering og rehabilitering til alle som trenger det.

Det gir oss motivasjon, og vi skal og vi må vinne.

STIFTELSEN
SOFIENLUND
For rehabilitering av ulykkeskadd
og kronisk syke

Utgiver:
Stiftelsen Sofienlund,
tlf. 64 97 46 05, fax 64 97 46 02

Redaktør:
Erling Lauritzen
tlf. 66 78 92 37/920 26 355
E-post: erlaurit@broadpark.no

Layout:
One Man Show
Knut T. Frøyhaug,
tlf. 66 78 28 26.

Annonser:
Faktureringservice sør as,
tlf. 32 24 44 33, fax 32 24 44 34

Trykk:
Orkla Trykk AS
Opplag: 10.000

Redaksjonen avsluttet
25. september 2010

Postboks 124
1431 Ås
Tlf. 64 97 46 05
Fax 64 97 46 01
Besøksadresse:
Myrveien 2, 1430 Ås
Foretaksnr.: 96 1340195
Bankgiro: 8380 08 53462
www.sofienlund.no
post@sofienlund.no

Stiftelsen Sofienlunds styre:
Arbeidende styreformann
Erling Lauritzen
Daglig leder
Truls Thv. Falkenberg
Styremedlem
Thor Bjørn Lie

Sofienlunds Venner:
Tlf: 64 97 46 00
Fax 64 97 46 01
E-post:
Foretaksnr.: 976805518
Bankgiro: 8380 0865509
Erling Lauritzen
Tlf. privat 66 78 92 37
Mobil 920 26 355
E-post:
erlaurit@broadpark.no

Gavekonto
Bankgiro:
8380 40 09941

**Stiftelsen Sofienlunds
landslotteri**
tlf. 64 97 46 40
kundeservice
@sofienlund.no

Lars Henrik Lauritzsens
Minnfond
Bankgiro: 8380 40 09941

Ble slått ned for fem år siden. Visner i rullestolen, sier moren

Som kjent ble Kjetil Rusvik skadet i en mopedulykke da han var 16 -17 år. Han greide å kjempe seg tilbake på beina med god hjelp fra ansatte på både Sunnaas og CatoSenteret. Men livet ble fullstendig ødelagt da han i januar 2005 rått og brutalt ble slått ned og sparket av en ungdomsgjeng på Holmlia.

Siden den gang har moren Ruth Rusvik kjempet en utrettelig kamp for at Kjetil skal få den rehabiliteringen han fortjener

etter dagens regler er det dermed små sjanser for at Kjetil Rusvik kan få den erstatningen han har krav på.

Casas Heddy

Men Karin er Karin. Hun ville ha Kjetil Rusvik med på rehabiliteringsturen til Casas Heddy, så ved å bunnskrape kassen fant man penger til et 14 dagers opphold.

Kjetil har tidligere vært på Casas Heddy. Da har han kunne rusle

på Sunnaas og CatoSenteret.

Det betyr at enkeltkommuner, som kanskje verken har både midler eller ekspertise ikke skal bli pålagt ansvaret med rehabilitering av trafikkofer.

Besøk på CatoSenteret

Sigurd Unneberg har invitert med seg stortingsrepresentante Are Helseth, medlem av Helse- og omsorgskomiteen samt saksordfører for Samhandlingsreformen og Gunvor Eldegard, medlem av Finanskomiteen, til

Stortingsrepresentant Are Helseth

Kjetil Rusvik vender "tilbake til livet" på Casas Heddy

og trenger, for å kunne komme seg på beina nok en gang. Men fem år etter den brutale voldsepisoden på Holmlia, sitter 36 årige Kjetil Rusvik og visner i rullestolen sin, uten en gang å kunne si det han tenker, forteller moren.

Må betale selv

Karin Endsjø besøkte Kjetil før turen til Lanzarote. Hun mener Kjetil kan trenge tre måneder der nede for å klare å komme seg ordentlig på beina igjen, men kommunen sier de verken har økonomiske midler eller assistenter nok til å kunne tilby ham denne behandlingen.

De tre ufølsomme ungdommene, som uten grunn angrep Kjetil på bussen, ble dømt til henholdsvis seks og fem års fengsel, og i tillegg dømt til å betale 3 millioner kroner i voldsoffererstatning.

Skadevolderne er nå ute av fengselet. Men de er uten inntekt, og

rundt på egenhånd og til og med kunnet hjelpe til både ved bassenget og på terrassen. Nå sitter han igjen i rullestol, er enda mer skadet og med en lang rehabiliteringstid foran seg.

Derfor ble det viktig for ham å utnytte tiden. Dagene hans ble fullspekket med trening på fysioterapiavdelingen og i bassenget to ganger om dagen. Innsatsen gjorde at han kom seg betraktelig etter to uker på Casas Heddy, og han gjorde store fremskritt til glede for både mor og hans to ledsagere, assistentene Stian og Håkon, som var med på turen.

Det er ikke bare Karin Endsjø er opptatt av Kjetils skjebne. Det er også stiftelsens Sigurd Unneberg. Han angriper urettferdigheten på et annet plan. Som Ap-veteran ønsker han at Arbeiderpartiet aktivt skal gå inn for at alle trafikkskadde må behandles likt ved at all rehabilitering må overlates til eksperter - som

et besøk på CatoSenteret - og senere også til et hjemmebesøk hos Kjetil.

På CatoSenteret ga direktør Erik Adland dem en solid innføring i driften av CatoSenteret. Han fortalte om de omfattende anbudsprosessene som myndighetene krever. CatoSenteret er fornøyd med det økte fokus på kvalitet, som de ulike offentlige myndigheter stiller, men han synes kravet til dokumentasjon har blitt meget omfattende og svært krevende.

Før avreisen tilbake til Stortinget fikk de en omvisning på senteret, og hadde samtaler med flere av senterets brukere. Begge ga uttrykk for at de syns CatoSenteret gjør en viktig og betydningsfull innsats for å gi mennesker med store skader, et omfattende og riktig tilbud. De var også imponert over at ildsjeler, i en privat stiftelse som Stiftelsen Sofienlund, har kun-

Stortingsrepresentant Gunvor Eldegard

net initiere, bygge og holde et slikt rehabiliteringssenter i drift uten garantert støtte fra det offentlige.

Sigurd Unneberg håper at Are Helseth og Gunvor Eldegard besøk kan få de ringvirkninger at trafikkskadde, og dermed også CatoSenteret kan få større og sikrere bevilgninger - og at den etterlyste Rehabiliteringsmeldingen snart må bli ferdig.

Det veksler mellom tøffe terapibehandlinger, men også glede som når han svinger seg med sin mor Ruth Rusvik på dansegulvet på Casas Heddy

ryggen, sier hun oppbragt.

På en, to, tre hadde hun fått ut av dem nok opplysninger til at hun satte i gang med sine undersøkelser om både familien og kommunen. - Tenk at samfunnet fortsatt legger trafikkskadd ungdom inn på gamle hjem, fortalte hun meg da hun ringte til Stiftelsen Sofienlund.

Unge ut av gamle hjem

For allerede på 90-tallet satte Karin Endsjø og jeg, som representanter for Landsforeningen for Trafikkskadede (LTN), i gang

en liten, energisk dame gående mot oss og før vi får hilst på hverandre, sier damen til Kim Arne. - Du skal være med til Casas Heddy!

Casas Heddy

- Etter to uker på Casas Heddy har Kim Arne endelig vist stor fremgang. Han har hatt større fremgang der enn alle fire månedene han var på gamle hjemmet. For Kim Arne fikk trene styrke igjen, og ikke minst han fikk være ute sammen med andre unge.

- Det var liksom som om han

men utekvelder på pub med hyggelige jenter og en og annen øl hørte med. Kim Arne nøyte det til fulle, sier Pål Raastad, med antydning til brusten stemme og en tåre i øyekroken.

Hvorfor satser ikke helsevesenet mer på meningsfylt rehabilitering?

Kim Arne Raastad (23) er bare en av mange ungdommer som har skadet seg i trafikken. Han ble utsatt for en alvorlig trafikkulykke i september 2009, og som medførte store skader. Brudd i ben og nakke, hendene var nesten knust, begge hovedpulsårene var sprukket og i tillegg fikk han en traumatisk hjerneskade.

Mot alle odds overlevde Kim Arne, og etter å ha vært gjennom en rekke operasjoner på Ullevål Universitetssykehus ble han overført til Sunnaas for rehabilitering. Der viste han stor

Kim Arne på rehabiliteringstur til Casas Heddy

Også denne gang med Karin Endsjø som primus motor

- Med i gruppen min til Casas Heddy var også Kim Arne Raastad. En ung mann på 23 år som kom fra et aldershjem. Han ble utsatt for en bilulykke for nesten ett år siden. Etter endt opphold på Sunnaas ble han plassert på gamle hjem, sier Karin Endsjø.

Det var en tilfeldighet at Karin traff Kim Arne. Hun var ut på Sunnaas da hun fikk se to menn spasere forbi. Hun forstod raskt at den yngste av dem hadde vært utsatt for en ulykke. Karin har et spesielt "blikk" for slikt. Det var far og sønn Raastad som var ute på tur.

- Jeg gikk bort til dem, sier Karin. - Kim Arne stod på ustø ben og snakket med svak stemme på spørsmålene jeg stilte. Da han fortalte meg at han bodde på et gamle hjem fikk jeg pigger på

kampanjen "Unge ut av Gamle hjem", og vi kom så langt at styresmaktene lovet at ingen barn/ungdom skulle ut av gamle hjem og aldri lenger plasseres der.

- Dette må du gjøre noe med straks, sa Karin til meg. Ta med deg Knut som fotograf. Reis ut til Bråset Bo- og Omsorgssenter, intervju dem og ta bilder når de forlater stedet. Forhåpentlig for godt. Nå har jeg skaffet Kim Arne plass på CatoSenteret, og de skal være med oss til Casas Heddy! sa Karin, og slik ble det.

For en dame!

Tenk for en flaks vi har hatt, sier Pål Raastad. Kim Arne hadde lyst til å komme vekk fra Bråset så vi bestemte oss for å besøke "gamle kjente" på Sunnaas. Da vi skulle hjem igjen kommer det

våknet igjen. Han fikk livslysten tilbake i øynene, og styrken i beina og gangfunksjonen hans bedret seg stort. Han til og med dykket i bassenget, og det med fullt dykkerutstyr!

- Hans første tur i bassenget var veldig forsiktig. For både pust og bevegelser har vært veldig hemmet. Men under Karins kyndige instruksjon i vannet gikk det ikke mange dagene før han svømte selv, dykket og pustet som en fisk. Armene og benene som lenge har vært både stive og ubevegelige myknet opp i vann og varme.

- Tandemsykling fikk vi også til, og etter hvert det ble det mange turer. Kim Arne ble mer og mer aktiv og til og med svingte han seg på dansegulvet om kveldene. Så det ble ikke bare trening,

fremgang, men dessverre ble han, ifølge foreldrene, altfor tidlig overført til det kommunale hjelpeapparatet.

For Kim Arne betydde det at Røyken kommune kjøpte en plass til ham på Bråset Bo- og Omsorgssenter, fordi kommunen ikke har en egen rehabiliteringsavdeling. Der traff Knut og jeg Kim Arne og Pål Raastad.

- Jeg har så mye å utsette på en slik behandling av ungdommer, sier faren. Hjerneskaden hans førte blant annet til hukommelsestap og talevansker. En logoped ble kontaktet i mars i år, men etter fire måneder hadde han ennå ikke fått hjelp. - Problemet, sier Pål Raastad videre, er at kommunen ikke har noe offentlig tilbud. Logopeden jobber privat og bare prosessen med å

få pengestøtte til slik hjelp, det tar tid!

Mangler utfordringer

- Jeg ble fortvilet over Kim Arnes situasjon. Han hadde ikke noe på et gamlehjem å gjøre. Pleierne gjorde så godt de kunne for å hjelpe, men det er ikke nok. De har ikke kompetanse for å hjelpe pasienter med så komplekse skader. Dessuten har Bråset kun opplegg fra 1000-1400. Så da overtok jeg og hjalp sønnen min så godt jeg kunne. På Sunnaas fikk han trening fra sju om morgenen til halv ni om kvelden – hver dag!

Kim Arne er misfornøyd med opplegget. Det er så kjedelig her med bare gamle syke mennesker. Det eneste jeg kan gjøre bortsett fra å spise og litt trening er å sitte med dataen. Dessuten er treningen alt for enkel og ikke utfordrende nok, sier han.

I dag er Kim Arne på CatoSenteret i Son. Der trives han godt sammen med sin assistent. En dame Karin kapret på Casas Heddy og overtalte til å ta jobben! Fra CatoSenteret ønsker han seg ikke tilbake til Bråset, men håper han å få et opphold på Beitostølen helsesportsenter,

og derfra gjerne til et nytt opphold på Casas Heddy på Lanza-rote.

Bilde under fra fysioterapiavdelingen på Casas Heddy hvor Kim Arne Raastad trener benpress.

Og nederst far og sønn på tandem-sykkel.

Melding 10. september 2008: Politimann skadet

Politi-
mannen
Ole
Trillhus
(32) fra
Krokstadelva
ble hardt skadet
under en
utrykning med
en motorsykkel i
går. Trillhus ble
i natt operert i
ryggen

Trillhus pådro seg en rekke alvorlige bruddskader da han kolliderte med en kassebil i krysset Rosenkrantzgata og Vinjesgate i sentrum. Han var under en utrykning til en ransalarm på torget i Drammen. En alarm som viste seg senere å være falsk.

Ole Trillhus ble fraktet i ambulanshelikopter til Ullevål Universitetssykehus, der tilstanden av legene ble karakterisert som stabil, selv om han var alvorlig skadet med en rekke bruddskader, men heldigvis ikke pådratt seg alvorlige hodeskader.

- Tilstanden hans er stabil, men han er fortsatt ikke ved bevissthet. Han ble i natt operert i ryggen og holdes i en kunstig koma, kunne fungerende stasjonssjef ved Drammen politistasjon, Dag Ebbestad, den gang fortelle.

Ole Trillhus er godt kjent i Eikerbygdene ettersom han har vært politibetjent i Øvre Eiker i flere år, er politiker og sitter i kommunestyret i Nedre Eiker for Høyre.

Dette er en av mange meldinger om alvorlige trafikkulykker. Denne gangen gjaldt det en politimann i tjeneste, og ulykken fikk alvorlige konsekvenser for ham. Jeg ble først kjent med saken da jeg søkte på nett om CatoSenteret. Da fant jeg Bloggen til Ole Trillhus, kontaktet ham og fikk lov til å skrive noe om det han har opplevd – blant annet om oppholdene på CatoSenteret

Ole Trillhus Blogg:
Hjertelig velkommen til min blogg! En blogg som tar utgangspunkt i en hendelse som skjedde høsten 2008, og som radikalt forandret min og familiens livssituasjon. Den vil også inneholde erfaringer og tips om hvordan det er å være ryggmargsskadet og leve sammen med en som er ryggmargsskadet. I tillegg vil bloggen inneholde hverdagslige ting som skjer i livet mitt, som fotballidenskapen min osv...

Om CatoSenteret
Etter Sunnaas, var det CatoSenteret som sto for tur. CatoSenteret ligger nydelig til i Son, og har utsikt mot Oslofjorden og mot Tofte på Hurum. Selve CatoSenteret er nokså nytt, og har flotte rom og fasiliteter. I tillegg har de fantastisk bra mat som både er sunn og smaker godt.

Fra det trygge til det ukjente
Jeg dro fra Sunnaas til CatoSenteret i midten av februar. Avreisen fra Sunnaas syntes jeg var noen uker for tidlig. Jeg hadde akkurat blitt med på et ryggmargskurs, som er et kurs for nyskadde og de nye utfordringene vi som ryggmargsskadde kan møte.

I tillegg var jeg kommet halvveis i et rullestolteknikk-kurs som brukerkonsulentene arrangerte. Noe surt å ikke få fullføre disse to kursene, som jeg vet var veldig bra og som hadde gjort hverdagen enda enklere

når jeg skulle dra fra Sunnaas.

Stor nedtur
Å komme til CatoSenteret var i utgangspunktet en stor nedtur. Å komme fra trygge Sunnaas, de kjente pleierne og vennene jeg hadde knyttet kontakt med, var en veldig tøff overgang.

Usikkerheten rundt hvordan rutine på CatoSenteret virket, var jo også et moment som var en mental utfordring. Det var tross alt mitt første møte med nye omgivelser, enn det som trygge Sunnaas bidro til.

Egenmestring
Men isteden for å gå i kjelleren, bestemte jeg meg for at jeg skulle klare meg på egenhånd så mye som mulig. Jeg hadde jo hørt at pleierne jobbet mest mulig med hendene på ryggen, noe som forøvrig ikke var riktig. Trengte man hjelp, så fikk man det. Men også god veiledning til å mestre selv.

Det er da også noe å mestre selv, det gir utrolig stort mentalt overskudd, og gir en fantastisk mye bedre hverdag. Jeg husker jeg sa til meg selv, at antagelig så ville jeg se tilbake på oppholdet som veldig positivt.

Allerede første kvelden, forflyttet jeg meg til sengs uten hjelp. Jeg landet ikke på gulvet og det har jeg ikke gjort det ennå. Bank i bordet!

Treningssalen
Et annet problemet var trenings-salen. Treningssalen var ikke direkte lagt opp for oss rullestolbrukere, slik jeg opplevde trenings-salen på Sunnaas. Jeg var begynt å komme i god form på Sunnaas, og var blitt flink til å drive egentrening i form av kondisjonstrening og styrke. Noe som innledningsvis var vanskelig å få til på CatoSenteret.

Primærkontaktens engasjement
Men, det tok ikke mange dagene før jeg klarte å se det positive med oppholdet. Jeg hadde mange oppturer i form av egenmestring allerede de første dagene.

Men de viktigste bidragsyterne, var de som utgjorde primærkontaktene mine. Beate, Barbro, Kristin og Allan var fire stykker som bidro til at oppholdene mine ble noen fantastiske opphold, som jeg i dag ser tilbake på med lykkelige øyne.

Deres engasjement og måten de tilrettela og utfordret meg på, var utrolig viktig og bidro i særdeleshet til at jeg fikk et utbytterikt, trygt og utviklende opphold. Det er ingen tvil om at CatoSenteret har et fantastisk bredt tilbud, som er velregissert og gjennomtenkt for alle som ønsker et opphold.

Samhold blant "likesinnede"
Det skal også sies at det - på lik linje som på Sunnaas - er et utrolig godt samhold mellom brukerne. Min gode venn fra Sunnaas, Anders, var også på CatoSenteret, som en fantastisk støtte og inspirator, i tillegg til at vi utviklet et kjempegodt vennskap.

Mange andre fra Sunnaas var også der, samt flere rullestol-

brukere som hadde vært på St. Olavs hospital, Haukeland og Tromsø osv. Alle som jeg har møtt gjennom det siste året, betyr noe helt spesielt for meg, og det er utrolig godt å ha likesinnede venner som man kan ta kontakt med og utveksle erfaringer med, urykke frustrasjon, eller rett og slett bare for å prate med.

Søndre Buskerud Politidistrikt

Under oppholdene på CatoSenteret, var det flere kollegaer som også hadde rehabiliteringsopphold etter diverse skader eller sykdom. Men ingen av disse satt i rullestol. Dessverre trakk vi noen nedslående konklusjoner vedrørende oppfølging fra arbeidsgivere.

Når jeg fortalte min historie til disse, så ble de målløse når det gjaldt den fantastiske oppfølgingen jeg mottok fra min arbeidsgiver. Jeg ble utrolig stolt av å være ansatt i Søndre Buskerud Politidistrikt. Flere kollegaer hadde knapt nok hørt noe fra arbeidsgiver, til tross for langvarig sykdom og skade.

Men det gleder meg som sagt å ha en arbeidsgiver som valgte å satse på meg og tilrettelegge så mye som mulig for at jeg skulle komme raskest mulig tilbake i jobb. Her har nok Søndre Buskerud noe å lære andre distrikter og andre arbeidsgivere.

Project Walk

Når det gjelder rehabiliteringen, så opplevde jeg på CatoSenteret, et av mine lykkeligste øyeblikk etter skaden. Flere ryggmargsskadde, hadde leid inn en fysioterapeut fra USA og Project Walk.

Min fysioterapeut Barbro, deltok mye på behandlingen av disse brukerne. Barbro begynte tidlig å tvile på min diagnose som komplett skadet. Forskjellen på komplett og innkomplett skade, skal jeg skrive litt om senere.

Barbro

Barbro har en helt spesiell interesse for rehabilitering av ryggmargsskadde, og sluker det som er å sluke av informasjon rundt temaet. Barbro mente jeg hadde veldig mye spasmer i beina til at jeg kunne være komplett skadet. Hun mente at det skulle jeg ikke hatt i noe særlig grad, ettersom nervebanen i utgangspunktet var totalt brutt. I tillegg hadde jeg mye muskelaktivitet i magen, som forøvrig ligger under skadestedet.

Ut i fra det hun så, fikk hun med seg Bree fra Project Walk og et par andre fysioterapeuter for å teste beina mine. Etter gjentatte forsøk, så kjente hun og Bree, aktivitet i beina. Da jeg ringte hjem til mor og far, må jeg si jeg ble nokså rørt. Det er nemlig sjelden jeg har hørt pappa si at han er nær ved å begynne å gråte.

Tre opphold på CatoSenteret

Resultatet har blitt totalt tre opphold på CatoSenteret - egentlig skulle jeg bare hatt ett, og dertil mye knallhard trening rundt treningsmetodikken til Project Walk. I tillegg har jeg nå hatt et opphold på Next Move, og dertil ekstrem fremgang i magemuskulatur, og en formidabel utvikling når det gjelder nervekontakt med beina.

Dessverre ingen synlige muskelaktivitet ennå, men det er jeg sikker på kommer. **NÅ SKAL JEG STÅ OG GÅ SNART!** Jeg er evig takknemlig for at jeg fikk møte Barbro, og for hennes formidable engasjement rundt ryggmargsskadde.

Kristin

Ergoterapeuten min Kristin, skal også ha en stor takk. Hennes engasjement og stå-på-vilje, krever en helt spesiell oppmerksomhet. Forflytningstrening og påkledningstrening, ble viktige treningsmomenter som jeg opplevde å ha stor fremgang på.

Når det gjelder påkledning i rullestol, kan jo hvem som helst prøve å kle på seg, og samtidig bruke armene til å lette på rumpa for å dra på seg buksa. Derfor var det viktig å stille i nyvasket boxer, og innstille seg på knallharde påkledningstimer. For til å begynne med, er det å kle på seg i rullestol fysisk ganske hardt. Men når man får det til og tilegner seg sine egne teknikker, er det plutselig veldig greit.

Også en stor takk for at du pushet meg til å trene på å kjøre ned trapper, og for at du ble med meg på arbeidsplassen for å besiktige den før jeg begynte å jobbe igjen.

Oslo Politiorkester på CatoSenteret

Også på CatoSenteret opplevde jeg en spesiell opplevelse fra kollegaer. Jeg fikk nemlig besøk av en fantastisk person som heter Bjørn Arild. Bjørn Arild kjenner jeg fra Oslo Politiorkester, som jeg spilte i da jeg gikk på Politihøgskolen.

Bjørn Arild fortalte at han hadde snakket med formannen i politiorkesteret, Mari, og sammen hadde de kommet frem til et ønske om å ha den siste øvingen før 17.mai på CatoSenteret. Og slik ble det. Politiorkesteret kom på besøk, og holdt konsert for hele CatoSenteret! En stor suksess som er planlagt å bli en tradisjon.

Min gode venn Haider

Avslutningsvis må jeg også rette en takk til min gode venn Haider, som hver søndag - etter endte helgepermisjon, kjørte meg tilbake til Sunnaas og CatoSenteret i sin rullestol.

Stor takk til CatoSenteret

Summen blir at CatoSenteret er et glimrende sted å være, og jeg fikk rett. Jeg ville se på oppholdene som særdeles nyttig og flotte. Jeg er blitt veldig glad i CatoSenteret og de som jobber der. Og ettersom jeg nå har fått bil, skal jeg nok snart ta turen ut dit og spise vafler en fredag. For også vaflene er utrolige gode på CatoSenteret.

Ole Trillhus: Huskeliste etter primærrehabilitering

Etter at jeg hadde hatt mitt primæropphold på Sunnaas etter skaden, har jeg opplevd at det er en del ting som jeg har måttet erfare og skaffe til veie selv. Men da dette er så primære og viktige ting, som Sunnaas egentlig burde ha forberedt pasienten på før utskrivning, har jeg laget en liste over ting som man bør skaffe seg raskest mulig. Listen er på ingen måte komplett, men har dog en del utstyr og gjøremål som jeg vet at andre pasienter også har måttet ordne selv.

Jeg har også vært i kontakt med Gunnhild, som er brukerkonsulent på Sunnaas, at det kunne være en ide å lage og gi pasientene en lignende liste rett før avreise. Derfor er det veldig hyggelig med tilbakemeldinger på denne listen jeg her har laget, slik at man kan lage en så komplett liste som mulig. Og for all del, det er ikke alle som har samme behov som andre:

Kommunale tjenester:

- Koordinator: Skaffe seg en kontakt person i kommunen, som kan veilede deg gjennom den kommunale jungelen, samt hjelpe deg med søknader og sette opp en individuell plan
- Ta kontakt med kommunen og skaffe seg en fysioterapeut.
- Ta kontakt med kommunen og skaffe seg en ergoterapeut.
- Eventuell opprette en kontakt med sosionom.

Etablere kontakt med fastlegen og informer om hvordan du er skadet, og hva dette innebærer for deg. Få brakt på det rene hvordan dere skal angripe problemer som urinveisinfeksjoner og inkontinens forøvrig.

Skaff deg informasjon fra primærrehabiliteringssykehuset ditt, hvordan man som ryggmargsskadet bør behandle dette. Ryggmargsskadde krever ofte litt lengre og tøffere doser med antibiotika, enn vanlig gående.

Inkontinensutstyr: Jeg bruker Home Care som leverandør av utstyr. Home Care bruker posten, som bringer alt av utstyr til døren. Jeg bestiller opp så mye, at jeg har for flere måneder av gangen.

Utstyr som man bør/må ha:

- Kateter (Her finnes det mange og gode varianter, noe forhåndspåfylt med væske, andre helt tørre som må fuktes)
- Kateterposer
- Uridom (Et fantastisk hjelpemiddel som det lønner seg å ha mange av! Veldig praktisk å ha på seg på trening, på ski osv. Eventuelt om natten om man sliter med spontan vannlating og spontan vannlating ved urinveisinfeksjon)
- Uridompose
- Bleier
- Stomiutstyr
- Kladder

Brukerpass:

Skaff deg brukerpass, slik at du kan bestille utstyr og deler fra hjelpemiddelsentralen selv. Ved å ha brukerpass, kan man f.eks. bestille via nett, og vips slipper man å vente på time hos fysio- og ergoterapeut. Også en fordel i forbindelse med reparasjon av rullestoler osv.

Medisiner:

Sier seg selv at dette må være på plass når du drar. Som regel går dette automatisk, men vær oppmerksom på at du får det du skal ha med deg.

For yrkesskadde i staten:

Få primærlegen din til å knytte alle medisiner og alt av utstyr til skaden, så slipper du å betale egenandeler for dette. Dessuten ved vedtak fra NAV på yrkesskade, slipper du egenandeler på transport til og fra fysioterapeut osv. Hvordan det stiller seg for yrkesskadde i kommunen og i det private, vet jeg dessverre ikke.

Som sagt, denne listen er ikke komplett på noen måte. Send meg tilbakemeldinger, så kompletterer jeg listen.

Ole Trillhus:otrillhus@hotmail.com.

Ole Trillhus er politibetjent i Øvre Eiker og kommunestyrerepresentant i Nedre Eiker for Høyre.

Casas Heddy-gruppen takker Karin og Stiftelsen Sofienlund for nok en fantastisk rehabiliterings-tur

Stiftelsen Sofienlund takkes

Stiftelsen Sofienlund har lang erfaring med sine reiser til Casas Heddy. Mer enn 13 turer pågått i regi av stiftelsen. Vi burde forvente mere av Helse Norge angående rehabilitering og rehabiliteringsreiser, sier Karin. Det bør ikke være overlatt til institusjoner, organisasjoner og rene tilfeldigheter.

Etter 2 uker på Casas Heddy reiste gruppen tilbake til Norge. Også denne gangen fikk vi god hjelp med henting av kofferter og rullestoler i innsjekkingen.

ring på ratt. Dermed kan funksjonshemmede selv kjøre. Bilene står stasjonert i firmaet Opel på Lanzarote.

Bilene ble prøvekjørt av flere i vår gruppe. En fantastisk mulighet.

Det er god plass på strandpromenaden i Puerto del Carmen, og den er godt tilpasset for rullestolbrukere. Her ser vi Rolf og

Brit Øyen kjøre "tog" med Jonny Dalen helt forrest.

Vann og sjø er viktig for alle deltagere. Også selve stranda i Puerto er godt tilpasset rullestolbrukere, blant annet med ramper og Røde Kors folkene kan hjelpe oss ut i vannet.

Jonny Dalen slapper av i den fantastiske badestolen ute i Atlanterhavet. Han trives godt

sammen med Basillo, Casas Heddys sprudlende servitør.

På Gardermoen stod igjen Ullensaker Røde Kors og tok imot oss og fulgte hver enkelt deltaker ut til ventende drosjer og busser.

Grappa var meget godt sammensatt. Vi var mange unge i gruppa og jevnaldrende. Karin hadde organisert godt - slik at vi kunne hjelpe hverandre. Dermed slapp mange å ha med seg assistent, noe som jo fordyrer oppholdet dobbelt. Det er det som er gunstig ved å reise i gruppe. Like viktig er det at gruppeleder har gjort seg kjent med deltakerne på forhånd. Der er Karin utrolig flink!

På sidene 3, 4 og 5 kan du lese mer om Kjetil Rusvik og Kim Arne Raastad.

På bildene kan du først se Anne Karin Norum som prøver rampen for innstigning til en utleiebil fra Opel på Lanzarote. For første gang i Spania er det nå anledning å leie bil med heis, og likeledes bil med brems og sty-

Olav Klingen var med i den eminente drag-gruppen Great Garlic Cirls i 10 år, men fikk karrieren ødelagt da han ble alvorlig skadet i en bilulykke i 1992 på Oppdal.

Han svevde mellom liv og død i flere uken. Da han våknet etter flere uker i koma hadde han mistet mye av taleevnen.

Han trenet seg opp igjen på Sunnaas og på CatoSenteret med daglige svømmeturer, klatring i klatrevegg og gåturer rundt senteret.

Størst fremgang hadde han etter et opphold i Tyrkia. Der lærte han å gå uten hjelp og støtte. Senere har det gått nedover igjen p.g.a. dårlig oppfølging.

Sjokk for Karin

Olav har vært med til Casas Heddy flere, så Karin Endsjø tok derfor kontakt med ham for å få ham med i år igjen. Da ble hun forskrekket. Til tross for at bydelen er den som har ansvar for Klingen er han i en meget dårlig sosial situasjon. Olav hadde ikke spist et varmt måltid på nesten ett år da han ble med til Casas Heddy.

Har fått nytt mot

På Casas Heddy viste Olav tydelig fremgang etter et par dager. Han bokstavelig blomstret opp, ble mere sosial og tok del i samtaler. Olav har "mye på lager", han har en fin humor og ble derfor en god sosial faktor i gruppen.

Men hva kommer han tilbake til?

Vi planlegger å besøke Olav i Oslo. Det er mye å henge fingrene i angående rehabilitering og oppfølging her.

Olav Klingen tok en prat med den spanske entertaineren som underholdt på grillkvelden. Og spansken klarte Olav fint. Han har jo tidligere i sin karriere turnert på Kanariøyene.

Olav Klingen

Ny NAV-direktør

Arbeids- og velferdsdirektør Joakim Lystad.

Joakim Lystad har i statsråd blitt utnevnt som ny Arbeids- og velferdsdirektør. Han er født i 1953 og utdannet sivilagronom fra Norges landbrukshøgskole, og har vært administrerende direktør i Mattilsynet siden 2003.

Tidligere har han vært både direktør i SFTs beredskaps- og kontrollavdeling og underdirektør i Miljøverndepartementets industriseksjon.

– Lystad har ledererfaring fra ulike organisasjoner og krevende fusjonsprosesser. Han har solid erfaring med omstilling både i kommunal og statlig sektor.

Han blir beskrevet som løsningsorientert, tydelig og med evne til å motivere egne medarbeidere. Dette er viktige kvaliteter når man skal lede en etat med 14 000 ansatte, og som forvalter en tredjedel av statsbudsjettet, sa arbeidsminister Hanne Bjurstrøm om utnevningen.

Vi "menige" har all mulig grunn til å ønske den nye arbeids- og velferdsminister lykke til i en av Norges mest krevende jobber. NAV er en bærebjelke i velferdsstaten og organisasjonen har samtidig ansvar for at arbeidsmarkedet fungerer godt.

Siden Arbeidsmarkedsstaten, Trygdestaten og de kommunale sosialkontorene ble slått sammen i 2006, har NAV hatt fast plass på mange avisers førstesider. Alt for mye har ikke fungert som skal, som økte ventetider for klientene. Størst oppmerksomhet fikk NAV i 2008 da Riksrevisjonen ikke engang ville godkjenne NAVs regnskap.

De fleste mener i dag at ideen om å samle disse tre etatene aldri skulle ha funnet sted.

Ingen saksbehandler kunne ha innsikt i det omfattende regelverket som tidligere var spredt på store og vidt forskjellige etater.

Forslaget var vel en vanlig politisk refleks – et behov for å ta enkle og synlige begrep.

Nå gjelder det for Joakim Lystad å gjøre det beste ut av det, for det er antagelig umulig å reversere reformen. Det er denne hverdagen som venter den nye arbeids- og velferdsdirektøren og hans tusenvis av medarbeidere.

Mitt kenyanske hjem

Nå kommer boken
” Mitt kenyanske hjem ”

Til høsten kommer boken om Jan Kristensens store gatebarnprosjekt i Kisumu i Kenya, og det fantastiske arbeidet som fadderne i Grenland har vært med på å bygge opp gjennom internatskoler som gir mange hundre afrikanske barn en ny framtid!

- Ja, det ble mange sterke og flotte inntrykk, forteller forfatteren og læreren Jostein Janøy, som besøkte Kenya denne våren. – Jeg fikk være øyenvitne til gatebarnas bistre virkelighet, se hvordan de fikk en ny sjanse og møte de mange hundre skolebarna som nå hadde fått sjansen til et nytt liv! Og de visste hvem det var som støttet dem, og som gjorde dette mulig.

Boken vil inneholde mange bilder og ha en lettlest ”ukebladstil”, samtidig som den vil inneholde en nyttig oversikt over det arbeidet som er i gang, og som er under planlegging.

Boken vil få tittelen ”Mitt kenyanske hjem”, i likhet med NRK-programmet som Bo Lilledal Andersen laget for noen tid siden om Jan Kristensen og hans store engasjement i Kenya. Programmet er for øvrig sendt både i Norge, Danmark, Sverige og Finland.

- Boken har spesielt fadderne som målgruppe, i tillegg til ulike bedrifter og foreninger, som er med og støtter gatebarnprosjektet i Kenya.

- Vi håper å få den ut i god tid før jul og at den vil bli en populær julegave i mange hjem i Grenland. ”Mitt kenyanske hjem” lanseres i Porsgrunn gjennom forleggeren Truls Nordby.

Hilsen Jostein Janøy

Prosjekt Gatebarn i Kenya

Siden oppstarten i 2003 har bruktbu- butikken i Langesund kunnet bidra med to millioner kroner til Jan's Academy og hjelpearbeidet i Kenya.

- Bruktbutikken har hittil i år tjent inn 200.000 kroner. I fjor var inntektene 400.000 kroner og året før kom det inn hele 600.000 kroner, sier Kari Gyllensten, som driver butikken.

Kenya-butikken er blitt en del av Karis liv, men hun har god hjelp av ti personer som skifter på å bemanne butikken, og som gir stor honnør til folk som gir av sin overflod.

Ny skole

- Nå bygges det en ny skole i slumområdet. Her vil gatebarna

få et nytt tilbud. Når skolen står ferdig skal vi flytte rehabiliteringssenteret dit, og vi får også plass til et ”sykehus” for aids-syke der. Den ene stua i sykehuset skal hete «Bamble Hall», forteller Kari Gyllensten.

Travle dager

Vi er heldige for mange leverer inn varer til butikken. Vi får middags- og kaffeserviser, krystallglass, pyntegjenstander i porselen, møbler og andre nyttevarer. Alt er fint brukelig. På en helt vanlig handledag i Langesund er det travelt i butikken. I sommer har også mange turister og hyttefolk vært innom, sier Gyllensten, og hver krone som kommer inn går til gatebarnarbeidet i Kenya!

Sykehusutstyr

Gyllensten forteller at støttegruppen også samler inn sykehusutstyr som sendes til Kenya. Sykehuset Telemark for eksempel har nettopp forært en hjer-testarter, ultralydutstyr, operasjonsbord og trillebord.

En hel container med sykehusutstyr ble nylig sendt til Kenya, og sykehusledelsen har gitt uttrykk for at de gjerne vil fortsette samarbeidet med Kenya-prosjektet.

– En varm takk til alle gode hjelpere, sier Kari Gyllensten, og presiserer at bruktbu- butikken tar imot varer hele året.

Nye åpningstider

Vi stenger helt i oktober og åpner tirsdag 23. november med julebutikk.

En riktig fin høst til dere alle, og har dere noe til butikken så tar vi gjerne imot! Vi kan også hente.

Ring:

Kari 97562151

May Britt 98673020

Irene 41638923

Stiftelsen Sofienlunds landslotteri

Stiftelsen
SOFIENLUND'S
LANDSLOTTERI

Kr. 30,-

**SKRAP OG VINN
AUDI A4
stasjonsvogn**
TRE LIKE GIR GEVINST (SE BAK)

**SPILL 2
VINN
REISE**

**SPILL 3
EKSTRA
SJANSE**

900-123

Må ikke skrapes

Premieplan
Totalt: 366.667 lodd med 29.282 premier
til en samlet verdi av kr. 2.756.000,-

Spill 1

1 Audi A4 stasjonsvogn à kr. 500 000,-
140 termos-sett à kr. 700,-
200 oljelamper à kr. 590,-
900 førstehjelpspakker à kr. 400,-
8000 pennesett à kr. 60,-
20 000 nytt lodd/kulepenn,
gave til Solfondet à kr. 30,-

3 like gir gevinst

Skraper du frem 3 x «Audi» vinner du bilen.
Skraper du frem 3 x «Termos» vinner du en kjekk termos o.s.v.

Spill 2

40 Vingreiser à kr. 15 000,-
Skrap frem 3 x «Reise» og du vinner en reise til en verdi av kr. 15 000.

Spill 3

Ekstrasjansen: Skrap frem en bokstav. Har du lodd som til sammen danner ordet Penger, sender du inn loddene, og du er med i trekningen av kr. 10 000,-

Trekningen foretas av Lotteritilsynet den 10. august 2011.

Vinneren offentliggjøres i Norske Trekningslister 18. august 2011 på <http://norsk.lysningsblad.no>.

Kun innsendte lodd er med i trekningen.

Lotteritillatelse er gitt av Lotteri- og stiftelsestilsynet for perioden 1.08.2010 - 31.07.2011. Alle vinnere tilskrives.

SPILLEREGLER

1. Lodd med premie sendes til lotteriets adresse. Lodd med premie over kr. 500,- bør sendes rekommandert. Husk å ta kopi.

2. Lodd som er forandret, ødelagt, stjålet eller hvor feltet «MÅ IKKE SKRAPES» er fjernet eller forsøkt fjernet, kan bli erklært ugyldig.

Eventuell erstatning for ugyldig lodd er begrenset til verdien av loddседdelen.

Lotteriet påtar seg intet ansvar for bortkomne lodd.

Premier som ikke er avhentet innen 31.10.2011 tilfaller lotteriets formål.

Inntektene av lotteriet går til Stiftelsen Sofienlunds arbeid for ulykkesskadde og kronisk syke.

Lotteriets adresse:
Stiftelsen Sofienlunds Landslotteri
Postboks 43
1431 Ås

Tlf. 64 97 46 40
Faks 64 97 46 01
e-post:
kundeservice@sofienlund.no

Les mer om Stiftelsen Sofienlund på www.sofienlund.no